

Arrest

nr. 212 129 van 8 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat F. JACOBS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 november 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende op 27 november 2017 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 13 april 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 13 augustus 1998 te Kirkuk. U bent een soenniet van Arabische origine. Uw vader was werkzaam bij de istikhbarat ten tijde van Saddam Hussein. Hij werd regelmatig overgeplaatst naar een andere regio. Van jongs af aan woonde u in Al Kut in de Kafaat wijk (Wassit).

Na de val van het regime van Saddam in april 2003 zette uw vader zijn werkzaamheden bij de istikhbarat stop. Hij werkte van toen af als elektricien op de markt.

Vanaf eind 2003 begonnen onbekenden uw vader te bedreigen omwille van zijn vroegere werkzaamheden bij de istikhbarat. Ze eisten geld van hem omdat ze in het verleden door zijn toedoen werden gearresteerd of moeilijkheden ondervonden. Jullie verhuisden toen naar de Zahra wijk in Al Kut. Ook daar werd uw vader niet met rust gelaten. Uiteindelijk verhuisden jullie hierdoor in 2009 naar de Amin wijk te Bagdad.

Na ongeveer een jaar kwamen ook hier mensen langs om uw vader lastig te vallen.

In februari 2011 vertrok u samen met uw gezinsleden naar Syrië. U verbleef daar in Jaramana (Damascus). Jullie vroegen asiel aan bij het UNHCR en werden daar erkend als vluchteling.

Toen eind 2012 de oorlogssituatie in Syrië verhevigde keerden jullie terug naar Irak. U verbleef toen in de Hussein wijk te Suweirah (Wassit). Een drietal weken later kwamen leden van de istikhbarat uw vader zeggen dat hij zich wekelijks bij hen moest gaan melden. Hij deed dit gedurende ongeveer een jaar. Op 18 september 2013 werd hij door hen aangehouden en overgeplaatst naar het detentiecentrum in Karada (Bagdad). Hij werd er valselyk van beschuldigd illegaal geld te verdienen aan de verkoop van gronden en gebouwen. Aangezien uw vader opgesloten zat, diende u in de bouw te beginnen werken om in het levensonderhoud van u en uw zus te voorzien.

U verhuisde toen naar Nairiya (Bagdad). Daar werd u sinds augustus 2015 verschillende keren lastiggevallen wanneer u boodschappen ging doen. Er werd u gevraagd zich aan te sluiten bij Al Hashd Al Shaabi (Popular Mobilizations Units). U zou met hen moeten gaan vechten tegen Islamitische Staat (IS) en zou hier financieel voor worden beloond. U weigerde echter dit te doen aangezien u tegen geweld bent. Hierop kreeg u het verwijt dat u als soenniet een aanhanger van IS zou zijn en daarom niet mee wilde vechten.

Uw vader werd vrijgesproken bij gebrek aan bewijzen en uiteindelijk vrijgelaten op 8 september 2016 op voorwaarde dat hij het land niet zou verlaten en zich zou melden wanneer dit gevraagd zou worden. Hij zei dat u moest sparen om het land te kunnen verlaten om elders een toekomst op te bouwen.

Op 19 maart 2017 bent u legaal via de luchthaven van Bagdad uit Irak vertrokken. U reisde via Turkije en Griekenland. U kwam in België aan op 23 november 2017 en vroeg hier asiel aan op 27 november 2017.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele uw paspoort (d.d. 16/10/'10) voor. Tevens legt u kopieën voor van uw vaders Syrische verblijfsvergunning, jullie vluchtelingencertificaat van het UNHCR, de overlijdensakte van uw moeder, de werkbadge van uw vader, het vonnis van uw vader, zijn uitreisverbod en een document in verband met zijn vrijlating.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u op 14 april 2011 door het UNHCR als vluchteling erkend werd in Syrië (CGVS p.4, 10). De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet

te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u op 14 april 2011 erkend werd door UNHCR geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

U brengt immers vooreerst onvoldoende ernstige elementen aan om uw beweerde vrees ten gevolge van de vroegere tewerkstelling van uw vader als officier tijdens het oude regime in Irak aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Zo dient te worden opgemerkt dat u met uw gezin vanuit Syrië naar Irak bent teruggekeerd (CGVS p.3) en hier nog een viertal jaar heeft gewoond. Uw terugkeer naar uw land is onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie. Weliswaar was in Syrië ondertussen een oorlog uitgebroken, maar dan nog is het onbegrijpelijk dat jullie besloten naar Irak terug te keren indien jullie er werkelijk voor jullie leven zouden vrezen. Uw uitleg als zouden jullie onvoldoende financiële middelen hebben gehad om naar een ander land te vluchten kan niet overtuigen (CGVS p.5, 15). Sinds de val van het oude regime in 2003 werkt uw vader op de markt en hij doet dit nog steeds tot op de dag van vandaag (CGVS p.7, 12). Ook dit is onverenigbaar met uw bewering als zou hij omwille van zijn vroegere werkzaamheden geviséerd worden. Bovendien verblijven uw vader, broer en zus nog in Irak zonder momenteel persoonlijk problemen te ondervinden (CGVS p.7, 19). Uw andere zus vroeg weliswaar zelf ook asiel aan in België (en ontving op 1 juli 2016 een weigeringsbeslissing van het CGVS), maar vermeldde vreemd genoeg niets over het vermeende werkverleden van uw vader. Zij maakte wel melding van uw vaders detentie, maar linkt deze aan een ruzie op de markt (CGVS X p.4). Zij wijt zijn detentie dus niet aan de reden die u hiervoor opgaf, namelijk een valse beschuldiging omwille van zijn vroegere carrière in het Baath-regime (p.19). Wanneer u met deze vaststelling wordt geconfronteerd kunt u hiervoor geen verklaring geven. U vermeldt enkel dat zij een andere reden had om het land te verlaten, maar u heeft dan weer geen idee welke reden dit kan geweest zijn (CGVS p.23-24). Er kunnen dus des te meer vragen gesteld worden bij de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees vervolgd te worden omwille van het vermeende profiel van uw vader.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat ook om andere redenen aan de voorgehouden activiteiten van uw vader bij het voormalige Iraakse regime slechts weinig geloof kan worden gehecht. U beweert dat hij geen nauwe band had met Saddam Hussein (CGVS p.14), nochtans legt u wel zijn zogenaamde werkbadge voor waarop vermeld staat "vrienden van Saddam Hussein" (zie vertaling die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). U beweert bovendien dat hij werkzaam was bij het leger en later bij de istikhbarat (CGVS p.6, 9). Op de werkbadge wordt echter vermeld dat hij bij de politie was. Ook dit mag verbazen. Verder beweert u aanvankelijk dat hij "mulazim" was (CGVS p.6) terwijl u later dan weer verklaart dat hij "mufawad" was (CGVS p.7). U weet niet hoe zijn overste heette, noch weet u over welke personen hij zelf controle had (CGVS p.13). Bovendien weet u niet welke soort informatie hij verzamelde, noch weet u of hij al dan niet deelnam aan arrestaties of ondervragingen (CGVS p.14). Verder verklaart u dat veel andere ex-baathisten problemen zouden hebben ondervonden na de val van het regime. Het is dan ook opmerkelijk dat u hiervan geen enkel concreet voorbeeld kunt geven (CGVS p.15). Dergelijke vage en onsamenhangende verklaringen kunnen allerm minst overtuigen dat u Irak hebt moeten verlaten en nood hebt aan internationale bescherming omdat uw vader werkzaam zou zijn geweest bij het oude Iraakse regime. Ook al was u nog zeer jong op het moment van de val van het Baath-regime, toch kan worden verwacht dat u, indien u daadwerkelijk om deze reden in Irak problemen kende, dergelijke essentiële aspecten van zijn werk minstens op het moment dat de problemen ontstonden met uw vader of een ander familielid wel eens heeft besproken. Temeer daar u op een gegeven moment laat ontvallen dat uw vader vaak over zijn werk sprak (CGVS p.13).

U slaagt er bovendien niet in uw vrees omwille van een gedwongen rekrutering door Al Hashd Al Shaabi (Popular Mobilizations Units) aannemelijk te maken. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (COI Focus IRAK Rekrutering door Popular Mobilizations Units / Al Hashd Al Shaabi, d.d. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijke prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eensluidend in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van Al Hashd Al Shaabi. Uw verklaringen zijn blote beweringen en de door u aangebrachte elementen kunnen het CGVS er niet van overtuigen dat Al Hashd al Shaabi zich in uw geval wél tot deze manier van handelen zou hebben gekeerd. U blijft immers vaag in uw beweringen hieromtrent. U beweert dat men u niet met rust liet en u steeds bleef lastigvallen en onder druk zetten (CGVS p. 17). U kunt echter geen namen geven van de personen die u dit vroegen (CGVS p.19). Wanneer u gevraagd werd wat ze precies deden toen u te kennen gaf dat u niet wenste deel te nemen aan hun strijd antwoordt u dat ze gewoon bleven doorzetten met hun pogingen. Verder gebeurde er klaarblijkelijk niets. U kunt tevens geen voorbeelden geven van anderen die zouden zijn gedwongen met hen mee te strijden. U hebt hier zelfs niet naar geïnformeerd. Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. U geeft zelf ook aan dat u een goed salaris werd beloofd als u mee zou gaan vechten aan hun zijde en dat velen zich dan ook vrijwillig bij hen aansloten omwille van de hieraan verbonden financiële voordelen (CGVS p.20-21). U legt tevens geen documenten voor die uw verklaringen hieromtrent kunnen ondersteunen. Bevreemdend is trouwens ook dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over het feit dat u door Al Hashd Al Shaabi zou zijn aangesproken met hen mee te vechten. Nochtans werd in het begin van uw gehoor bij het CGVS gepeild of u alle redenen naar aanleiding van uw vertrek had kunnen opgeven bij de DVZ. U gaf aan van wel en zei nog wat zaken te zullen aanvullen (CGVS p.2). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, verklaart u dat u toen kort moest zijn. Het feit dat u zelf zou zijn aangesproken om tot een militie toe te treden kan echter moeilijk als een detail worden aanzien (CGVS p.22). Bovendien verklaarde u bij de DVZ expliciet nooit problemen te hebben gehad met de Iraakse autoriteiten, noch met medeburgers. U zou Irak hebben verlaten uit voorzorg, om niet met gelijkaardige problemen als uw vader te worden geconfronteerd, luidde het aanvankelijk (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ). Dit alles roept eens te meer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

U haalt bovendien aan dat u op legale wijze en met uw eigen paspoort vanuit de luchthaven van Bagdad reisde (CGVS p.10, 23). Het feit dat u Irak klaarblijkelijk op legale wijze kon verlaten, wijst erop dat u geen vrees voor de Iraakse autoriteiten koesterde op het moment dat u uw land verliet. Dit haalt tevens uw vrees ten opzichte van Al Hashd Al Shaabi nog verder onderuit aangezien u beweert dat deze organisatie aan de Iraakse autoriteiten is gelieerd (CGVS p.21).

Omwille van bovenstaande redenen dient te worden gesteld dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch

op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016). Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul veroverd, en enkele weken later Tall Afar. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk positieve impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Vanaf november 2016 zette in Bagdad een duidelijk dalende trend in die tot in april 2017 aanhield: minder aanslagen en minder slachtoffers, zowel doden als gewonden. Pas met aanslagen na het begin van de ramadan in mei 2017 nam het geweld gedurende een korte periode terug toe, om daarna weer af te nemen. De algemene trend is duidelijk: Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen.

Uit het voorgaande blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat ISIS Bagdad nooit heeft kunnen belegeren, noch dat er sprake was van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. Anno 2015 vonden er, in tegenstelling tot de periode voorafgaand aan het offensief van IS, nog nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van ISIS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af.

Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Om de beveiliging van de hoofdstad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van de nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat, en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad. Deze maatregelen beginnen succes te hebben. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door ISIS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen ISIS te versterken. Deze troepenverplaatsingen gebeurden na een periode waarin het aantal aanslagen door ISIS afnam. Door de verdere afname van het terreurgeweld in de hoofdstad werden, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Het geweld in de provincie Bagdad eiste tot november 2016 maandelijks honderden doden en gewonden op. Vanaf dan is het aantal slachtoffers en het aantal aanslagen sterk beginnen dalen en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Het CGVS benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Iraakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties; (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS; of (iii) onder controle blijven van ISIS niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Immers, uit de beschikbare informatie kan niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen, of dat er militaire confrontaties plaatsvinden. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger.

UNHCR stelt overigens nergens in voornoemd standpunt dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar het profiel van uw vader moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet (CGVS p.22). Het gegeven dat jullie soennieten zijn en dat uw vader werkzaam was bij het oude Baath-regime maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (*supra*). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Ook de door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts uw originele paspoort (d.d. 16/10/'10) en de kopieën van uw vaders Syrische verblijfsvergunning en jullie vluchtelingencertificaat van het UNHCR. Deze documenten vormen geen indicatie voor uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Bagdad. Ze zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. De overlijdensakte van uw moeder bevestigt enkel dat zij gestorven is aan kanker en voegt verder niets toe aan uw asielrelaas (CGVS p.7). Wat betreft de werkbadge van uw vader, het vonnis van uw vader, zijn uitreisverbod en het document in verband met zijn vrijlating dient te worden vastgesteld dat het allen slechts kopieën zijn, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd. Daarenboven dient een zeker voorbehoud te worden gemaakt bij het voorleggen van Iraakse stukken, aangezien ze - zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier, blauwe map) - zeer gemakkelijk via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, kunnen verkregen worden. Tot slot komen ook uw verklaringen niet overeen met de inhoud van deze documenten. Zoals reeds werd aangehaald is het document dat u uw vaders werkbadge noemt, in werkelijkheid een pasje van de "vrienden van Saddam". Een ander document benoemt u als uitreisverbod terwijl hier niets over een uitreisverbod in vermeld staat. Het is ook vreemd dat u een document voorlegt waarin wordt gesteld dat 10 miljoen borg moest worden betaald voor uw vaders vrijlating en dat hij volgens uw verklaringen zou zijn vrijgelaten zonder deze som effectief te betalen (CGVS p.10-11). Om enige bewijswaarde te hebben dienen documenten te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, uw onsamenhangende verklaringen daarentegen relativeren de bewijswaarde van deze documenten echter nog meer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 2, §§ 2 en 3, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/7 en 62 van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het KB CGVS) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat de bestreden beslissing eigenlijk enkel gebaseerd is op onduidelijkheden die makkelijk opgeklaard hadden kunnen worden. Volgens verzoeker wordt de vroegere tewerkstelling zijn vader als officier tijdens het oude regime in Irak betwist omwille van het feit dat het gezin in Syrië door UNHCR werd erkend, maar na een viertal jaren terugkeerde naar Irak. De commissaris-generaal, zo stelt verzoeker, neemt niet aan dat de uitbraak van de oorlog in Syrië en het gebrek aan geld de redenen voor de terugkeer waren. Toen de oorlog in Syrië uitbrak, had het gezin geen spaargeld meer en dienden zij terug te keren naar hun land van herkomst omdat het geld ontbrak om naar Europa te vluchten of om reisdocumenten te verkrijgen. Verzoeker stelt dat hij toen nog heel jong was en geen advies heeft kunnen uiten over het land waar het gezin naartoe diende te gaan. De moeilijkheden die bestonden voor Iraakse gezinnen om in Syrië te blijven tracht verzoeker aan te tonen door twee persartikels uit 2011 en 2013 te citeren.

Verzoeker wijst er ook op dat hem niet kan worden verweten dat zijn zus in het kader van haar asielprocedure geen melding had gemaakt van de beroepsactiviteiten van haar vader ten tijde van het oude regime. Volgens verzoeker is de erkenning in Syrië hiervan een aanwijzing.

Met betrekking tot de gedwongen rekrutering door de milities oppert verzoeker dat de informatie uit het dossier niet eensluidend is. Hij stelt dat hij als jonge, niet uitgesproken soenniet, het profiel had om te worden aangeworven. Verzoeker citeert een Frans persartikel van 2015 over soennieten die in de provincie al Anbar de al Hashd al Shaabi vervoegden om tegen IS te strijden. Vervolgens haalt verzoeker uit een onduidelijke bron allerlei informatie aan over misdrijven waarvoor de sjiiitische milities in Bagdad verantwoordelijk geacht worden.

Verzoeker stipt vervolgens aan dat het hem verweten wordt dat hij legaal het land heeft kunnen verlaten. Hierbij merkt verzoeker op dat hij nooit heeft verklaard dat hij daadwerkelijk geseind was, maar dat het niet uitgesloten is dat hij het doelwit zou zijn van gerichte vervolgingen.

Verzoeker roept in zijn verzoekschrift ook een nieuw asielmotief in, met name zijn homoseksuele geaardheid, die hem aan vervolging zou blootstellen in Irak. Na zijn terugkeer vanuit Syrië, zo zet verzoeker uiteen, had hij veel schoolachterstand opgelopen waardoor hij in de al Mazraa-school bijles kreeg van een 35-jarig mannelijke leraar M., die hem initieerde in de homoseksualiteit. Omdat hij bang was voor zijn ouders en de omgeving, zo meent verzoeker, heeft hij dit niet naar buiten gebracht. Hij wist echter dat hij zich sterker aangetrokken voelde tot mannen dan tot meisjes. Verzoeker stelt dat deze homoseksuele geaardheid zich in België heeft bevestigd en dat hij meerdere homoseksuele relaties heeft ontplooid. Thans, zo stelt verzoeker, heeft hij 2 relaties: één met een Belgische man en één met een Syriër die in België als vluchteling werd erkend. Uit schaamte en uit vrees om negatief beoordeeld te worden, heeft hij nooit eerder gewag gemaakt van zijn seksuele geaardheid. Ter staving van zijn geaardheid legt verzoeker een aantal foto's neer met mannelijke partners, *screenshots* van chatgesprekken en sms-en en zijn profiel op een relatiewebsite. Verzoeker stelt dat hij hierover niet werd ondervraagd omdat hij hiervan geen melding had gemaakt. Volgens verzoeker volstaat dit om de beslissing te vernietigen.

Aangaande de subsidiaire bescherming meent verzoeker dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade omdat hij soenniet is, niet praktiserend moslim en homoseksueel. Betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad citeert verzoeker een verslag van 'Amnesty International' over de situatie in

Irak in 2017/2018 waarin een aantal elementen worden aangehaald. Verzoeker besluit hieruit dat de terugtrekking van IS niet als een globale oplossing voor Irak kan worden aanzien vermits de overheid geen controle heeft over de milities en het te vroeg is om uit te maken of verkiezingen voor een vreedzame toekomst zullen zorgen en zal moeten afgewacht worden of er een afrekening zal plaatsvinden tussen de verschillende facties die aan de overwinning op IS hebben bijgedragen. Verzoeker besluit door te stellen dat hij als homoseksueel of als individu met een ambivalente seksualiteit nergens in Irak welkom zal zijn.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een aantal foto's toe, *printscreens* van chatberichten en een *printscreen* van een profiel van verzoeker op een app (Verzoekschrift, bijlage 3).

2.2.2. De commissaris-generaal voegt middels een aanvullende nota van 16 juli 2018 de 'COI Focus Irak betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad' toe van 26 maart 2018.

2.2.3. Ter terechtzitting legt de raadvrouw van verzoeker een aanvullende nota neer waaraan zij een verklaring toevoegt van de neef van verzoeker, die in België als vluchteling is erkend en waarmee hij homoseksuele contacten zou onderhouden.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat de erkenning door UNHCR op 14 april 2011 in Syrië niet tot gevolg heeft dat Syrië als een eerste land van asiel wordt beschouwd in de zin van artikel 48/5, §4, van de vreemdelingenwet, waardoor de asielaanvraag wordt beoordeeld in functie van verzoekers land van herkomst. De erkenning door UNHCR heeft echter evenmin tot gevolg dat verzoeker in België ook *ipso facto* en zonder onderzoek zou worden erkend.

De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker onvoldoende ernstige elementen heeft aangebracht om aan te nemen dat hij omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader als officier tijdens het oude regime een vrees voor vervolging dient te koesteren.

In de beslissing wordt in de eerste plaats vastgesteld dat verzoekers gezin vanuit Syrië naar Irak is teruggekeerd en aldaar nog een viertal jaar heeft gewoond. Het feit dat in Syrië de oorlog was uitgebroken en de door verzoeker aangevoerde financiële motieven zijn onvoldoende om te rechtvaardigen dat verzoeker en zijn gezin naar Irak zouden terugkeren indien zij daar werkelijk voor hun leven zouden vrezen. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoekers vader sinds de val van het regime op de markt werkt en zou dit ook vandaag nog zou doen en dat verzoekers vader, broer en zus thans nog in Irak verblijven zonder persoonlijke problemen te ondervinden. In de beslissing wordt aangehaald dat verzoekers andere zus ook asiel had aangevraagd, maar niet had verwezen naar de vroegere activiteiten van haar vader ten tijde van het Baath-regime. Daarnaast wordt aangestipt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan het Baath-verleden van verzoekers vader omwille van de verklaringen van verzoeker die stelde dat zijn vader bij het leger en de Istikhbaraat werkte, terwijl uit de neergelegde werkbadge blijkt

dat hij bij de politie was, hoewel verzoeker zijn graad niet kent, niet weet wie zijn overste was en zijn activiteiten niet kan beschrijven. Indien verzoeker werkelijk om deze reden problemen kende in Irak, zo stelt de commissaris-generaal, mag van verzoeker worden verwacht dat hij hierover beter geïnformeerd is, te meer omdat verzoeker verklaarde dat zijn vader vaak over zijn werk sprak.

Wat de beweerde gedwongen rekrutering door de al Hashd al Shaabi betreft, wordt in de beslissing gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt. Verzoekers vage verklaringen en het gegeven dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van deze rekrutering, doet ook vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

Er wordt ook aangestipt dat verzoeker op legale wijze met zijn paspoort vanuit de luchthaven in Bagdad gereisd is waaruit blijkt dat hij geen vrees koesterde voor de Iraakse autoriteiten op het ogenblik dat hij zijn land verliet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, overweegt de commissaris-generaal op basis van de beschikbare informatie dat er actueel in Bagdad een complexe situatie heerst, maar dat er geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade bestaande uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Tenslotte wordt in de beslissing gesteld dat de door verzoeker voorgelegde documenten de identiteit en herkomst van verzoeker bewijzen, die niet ter discussie staan en dat de documenten betreffende zijn vader slechts fotokopieën zijn die makkelijk manipuleerbaar zijn en die bovendien niet overeenstemmen met verzoekers verklaringen.

2.5.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van de oude Kwalificatierichtlijn, van artikel 57/7 van de vreemdelingenwet en van artikel 17 van het KB CGVS aangezien verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.5.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5.5. Verzoeker voert onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. 166.421).

2.5.6. Blijkens de gegevens van het administratief dossier verklaarde verzoeker dat zijn leven in gevaar is omdat zijn vader officier was gedurende het regime van Saddam Hussein en zelfs na de val van het regime dreigementen bleef ontvangen, waardoor de familie in 2011 naar Syrië trok en aldaar 18 maanden als UNHCR-vluchteling verbleef (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 15 februari 2018, vragen 4 en 5).

Verzoeker keerde met zijn gezin terug naar Irak en verzoekers vader zou van 2015 tot 2017 in de gevangenis hebben verbleven omwille van valse beschuldigingen (*ibid.*). Later corrigeerde verzoeker dit op basis van de neergelegde documenten omdat daaruit bleek dat verzoekers vader reeds op 8 september 2016 werd vrijgelaten (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 26 maart 2018, p. 12).

2.5.7. In de beslissing werd geoordeeld dat verzoeker zijn land van herkomst niet had verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekers vader had hem trouwens meegedeeld dat hij “uit voorzorg” uit Irak diende te vertrekken (AD, stuk 14, Vragenlijst CGVS, 15 februari 2018, vraag 5), waardoor verzoeker aannemelijk dient te maken dat er wel degelijk een risico bestaat. De geloofwaardigheid van de problemen die verzoeker eventueel zou riskeren omwille van de vroegere tewerkstelling van zijn vader, wordt, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn middel voorhoudt, niet enkel betwist omdat de familie vanuit Syrië naar Irak terugkeerde. De commissaris-generaal schuift in zijn beslissing immers verschillende redenen naar voor om de voorgehouden problemen ongeloofwaardig te achten. Zo maakte de zus van verzoeker bij haar asielaanvraag geen melding van het Baath-verleden van haar vader en gaf zij een grote vechtpartij in de souk in Bagdad op als reden voor zijn detentie in 2015 (AD, stuk 13, Landeninformatie, gehoorverslag CGVS zus 17 mei 2016). Het feit dat zijn zus het Baath-verleden niet had vermeld, kan inderdaad niet aan verzoeker worden verweten, maar het vormt toch een belangrijke indicatie dat dit Baath-verleden, in zoverre hieraan geloof kan worden gehecht, geen ernstige problemen opleverde voor zijn gezin, aangezien zijn zus dit niet het vermelden waard achtte. Bovendien legde verzoeker over het Baath-verleden van zijn vader eerder vage verklaringen af. Zo bleek verzoeker niet precies op de hoogte van de graad van zijn vader in het leger / de Istikhbaraat omdat hij hem zowel de graad van ‘mulazim’ als die van ‘mufawad’ toeschreef (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 26 maart 2018, p. 6-7). Uit de neergelegde werkbadge blijkt overigens dat verzoekers vader mufawad was bij de politie (AD, stuk 12, Documenten, werkbadge). Verzoeker bleek niet te weten wie de overste was van zijn vader of wie zijn vader onder zijn hoede had (*Ibid.*, p. 13). Hij wist ook niet welke informatie zijn vader verzamelde en kon niet zeggen of hij deelnam aan arrestaties en ondervragingen (*Ibid.*, p. 14). Verzoeker bleek geen andere personen te kennen die problemen ondervonden omwille van hun vroegere werkzaamheden ten tijde van Saddam (*Ibid.*, p.15). Verzoeker verklaarde nochtans dat zijn vader hen vaak vertelde wat hij gedurende zijn werk bij het leger deed (*Ibid.*, p. 13), zodat kan worden verwacht dat hij veel meer informatie kan verstrekken over de problematiek die de kern van zijn asielrelaas uitmaakt.

2.5.8. Specifiek betreffende de terugkeer van verzoekers gezin naar Irak, dient te worden opgemerkt dat het uitbreken van de oorlog en financiële moeilijkheden inderdaad geldige redenen kunnen zijn om het land waar men als vluchteling is erkend, te verlaten. De moeilijke omstandigheden waarin Iraakse vluchtelingen in Syrië terechtkwamen, wordt bevestigd door het persartikel dat verzoeker in zijn middel citeert (*‘Réfugiés Irakiens en Syrie: une crise humanitaire oubliée’*). Het komt echter bevreemdend over dat de leden van het gezin in 2013 vanuit Syrië terugkeerden naar het land dat zij anderhalf jaar eerder waren ontvlucht, in plaats van door te reizen naar bijvoorbeeld Turkije of Libanon, zoals de *protection officer* suggereerde (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 26 maart 2018, p. 5). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zijn vader, na terugkeer, behalve een periode van detentie omwille van een strafvervolgning, geen verdere problemen kende (*Ibid.*, p. 19), hetgeen toch vraagtekens oproept over de actualiteit van de problemen die verband zouden houden met diens Baath-verleden. Verzoeker kan trouwens niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de erkenning van het gezin door UNHCR in Syrië een aanwijzing zou vormen van de activiteiten van verzoekers vader ten tijde van het Baath-regime. Er kan immers aan de hand van de stukken geenszins worden nagegaan op grond van welke motieven verzoekers vader in 2011 in Syrië door UNHCR als vluchteling werd geregistreerd (AD, stuk 12, Documenten, UNHCR Refugee Certificate (kopie)).

Op grond van het geheel van zijn vaststellingen kon de commissaris-generaal rechtsgeldig concluderen dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker gedurende de laatste jaren dat hij in Bagdad verbleef problemen zou hebben gekend omwille van het Baath-verleden van zijn vader.

2.5.9. Wat de door verzoeker ten tijde van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal aangehaalde gedwongen rekrutering door de sjiiitische milities betreft, dient te worden opgemerkt dat verzoeker deze problemen niet had vermeld tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zijn middel beweert verzoeker dan weer dat de informatie uit het dossier niet eensluidend is. Nochtans blijkt uit het rapport dat door de verwerende partij bij het administratief dossier werd gevoegd, dat er geen dwang wordt uitgeoefend op jongemannen om zich aan te sluiten bij al-Hashd-al-Shaabi, zeker niet indien deze van soennitische strekking zijn (AD, stuk 13, Landeninformatie, ‘COI Focus’ *‘Irak: Rekrutering door Popular Mobilization Units / al-Hashd al-Shaabi’*, 12 juli 2016, pp. 12 en 15). Het Franstalige persartikel

dat verzoeker in zijn middel citeert, heeft betrekking op “(d)es volontaires sunnites” uit de provincie al Anbar die dus uit vrije wil de al Hashd al Shaabi wensten te vervoegen om de strijd aan te binden tegen IS in centraal-Irak. Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, is het aan de verzoekende partij om haar individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Verzoeker heeft geen andersluidende landeninformatie aangeleverd en geen enkel stavingsstuk aangebracht waaruit kan worden opgemaakt dat hij wél aan gedwongen rekrutering door de milities zou zijn onderworpen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt trouwens dat hij zeer slecht geïnformeerd is omdat hij niet weet wie de lokale leiders zijn van de al Hashd al Shaabi (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 26 maart 2018, p. 21), en hij geen enkel voorbeeld kan geven van een persoon die ook gedwongen zou zijn gerekruteerd (*Ibid.*).

2.5.10. Verzoeker bevestigt in zijn middel dat hij het land legaal verlaten had en dat hij niet daadwerkelijk geseind werd. Het gegeven dat het niet uitgesloten is dat verzoeker het doelwit zou worden van gerichte vervolgingen, vormt echter een louter hypothetische vrees, die niet volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. De vrees moet immers niet alleen subjectief aanwezig zijn, maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (cf. RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). Uit wat voorafgaat blijkt dat de verklaringen van verzoeker over eventuele problemen omwille van het Baath-verleden van zijn vader en de gedwongen rekrutering door de al Hashd al Shaabi in Bagdad volstrekt ongeloofwaardig zijn.

2.5.11. Van een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, mag worden verwacht dat hij van bij aanvang de asielinstanties in het onthaalland in vertrouwen neemt en zijn asielmotieven volledig uiteenzet. In zijn verzoekschrift voert verzoeker plots zijn beweerde homoseksuele geaardheid aan als een nieuw asielmotief. Volgens verzoeker zou hij na zijn terugkeer vanuit Syrië in 2013 door een 35-jarige man zijn ingewijd in de homoseksualiteit en ook in België meerdere homoseksuele relaties hebben ontplooid. Als bewijs van zijn homoseksuele geaardheid voegt verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift een aantal foto's toe, van wat wordt omschreven als een ‘gaybar’ en een aantal foto's waarbij verzoeker ontkleed is en een aantal uitdagende poses aanneemt. Verder voegt verzoeker een *printscreen* toe van een aantal berichten in het Frans en in het Arabisch die werden uitgewisseld en een *printscreen* van het profiel van verzoeker in een bepaalde *app* op de telefoon (Verzoekschrift, bijlage 3).

Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoeker een verklaring neer van de neef van verzoeker die als erkend vluchteling in België verblijft (Aanvullende nota verzoeker, bijlage 1: getuigenis A. K. M.). In deze ongedateerde handgeschreven brief verklaart een zekere A. M. dat hij zowel in Irak als in België met verzoeker naar bed zou zijn geweest.

2.5.12. De Raad merkt op dat de foto's en de *screenshots* die bij het verzoekschrift werden gevoegd en de verklaring die door middel van de aanvullende nota werd neergelegd, bezwaarlijk als een deugdelijk bewijs kunnen worden aanzien van verzoekers (homo-)seksuele identiteit. Het betoog van verzoeker over zijn seksuele praktijk geeft geen blijk van een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn beweerde homoseksuele geaardheid. Aangezien de seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met de seksuele identiteit, vormt het onderhouden van (talrijke) seksuele contacten met mannen nog geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Bovendien bestaat er geen enkele aanwijzing dat verzoeker omwille van zijn seksuele praktijk ooit problemen zou hebben gekend in Irak.

2.5.13. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.14. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zowel zijn vrees omwille van de beroepsactiviteiten van zijn vader ten tijde van het Baath-regime als van de beweerde gedwongen rekrutering door de sjiiitische milities, als van verzoekers seksuele geaardheid, komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling waardoor hij zich ook niet langer kan steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.15. Aangezien verzoeker na de terugkeer van zijn gezin uit Syrië tot aan zijn vertrek uit Irak hoofdzakelijk in Bagdad heeft verbleven, dient het risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, te worden beoordeeld in functie van de regio Bagdad. In zijn middel citeert verzoeker een algemeen overzicht van 'Amnesty International' over een aantal mensenrechtenschendingen in Irak in de periode 2017/2018. Deze algemene informatie spooft enigszins met de meer gedetailleerde informatie die de commissaris-generaal als bijlage bij zijn aanvullende nota van 16 juli 2017 had gevoegd, maar kan niet als basis dienen om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade zou bestaan.

2.5.16. Uit de beschikbare landeninformatie (Aanvullende nota CGVS, “*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018) blijkt dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bermbommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units* (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreden gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.17. De Raad concludeert dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie, waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3 en/of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend achttien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN